

Sygnatura akt III C 1318/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie, w Wydziale III Cywilnym,

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR Grzegorz Szacon

Protokolant: Stażysta Karolina Nowacka

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2019 r., w S.,

na rozprawie,

sprawy z powództwa A. K.,

przeciwko pozwanej Gminie M. S. - Zarządowi (...),

o ustalenie prawa

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda A. K. należnymi pozwanej kosztami procesu;

III. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie na rzecz radcy prawnego P. K. kwotę 90 złotych (dziewięćdziesiąt złotych), tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sędzia SR Grzegorz Szacon

Sygnatura akt III C 1318/17

I. UZASADNIENIE

Powód – **A. K.** pozwem z dnia 18 września 2017 roku wniósł o ustalenie, że przysługuje mu prawo do zawarcia z Gminą M. S. – Zarządem (...) umowy najmu lokalu socjalnego oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu A. K. wskazał, że postanowieniem z dnia 8 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 25 listopada 2015 roku w ten sposób, że nakazał mu, jako sprawcy przemocy w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, aby opuścił lokal mieszkalny numer (...) położony w S. przy ulicy (...). Z uwagi na trudną sytuację materialną i rodzinną powód w dalszym ciągu zajmuje ten lokal bez tytułu prawnego oraz wbrew woli W. Ż., któremu przysługuje do tego lokalu własnościowe spółdzielcze prawo.

Od 2005 roku powód ma zdiagnozowaną chorobę alkoholową, w którą popadł na skutek wynikającej z wypadku przy pracy utraty zdolności do pracy zarobkowej oraz zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość. Kilka miesięcy po wypadku powodowi urodził się syn D.. W 2008 roku zmarła partnerka życiowa powoda. Powyższe okoliczności przyczyniły się do pogłębienia choroby alkoholowej.

Powód jest w umiarkowanym stopniu niepełnosprawny i ze względu na stan zdrowia niezdolny do podjęcia pracy zarobkowej. Schorzenia, na które cierpi, powodują utrudnienia w codziennym funkcjonowaniu. Korzysta ze świadczeń pomocy społecznej.

Powód podjął leczenie i jest pacjentem Ośrodka (...). Bierze udział w zajęciach Klubu (...) – grupy psychoedukacyjnej dla pacjentów uzależnionych od alkoholu. Z uwagi na dobro małoletniego syna powoda, Sąd ustalił sposób utrzymywania kontaktów powoda z synem. Gdyby powód nie zajmował lokalu przy ulicy (...). R. 33/3 nie mógłby realizować kontaktów z synem.

Powód od 10 lat stara się o przyznanie lokalu socjalnego. Podczas ostatniego naboru nie został zakwalifikowany do zawarcia umowy najmu z powodu przyznana zbyt małej ilości punktów. Powód złożył odwołanie od tej decyzji.

Zważywszy na powyższe okoliczności, żądanie ustalenia prawa do zawarcia z pozwaną Gminą M. S. prawa do lokalu socjalnego, znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 189 k.p.c. w zw. z art. 24 ustawy z dnia 21 czerwca 2011 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 23 ust. 2 tej ustawy. Przyznanie zaś powodowi prawa do lokalu socjalnego uzasadnia fakt, że jest on osobą niepełnosprawną, nieporadną, schorowaną, niezdolna do pracy zarobkowej i z tego powodu nie jest on w stanie samodzielnie zaspokoić swoich potrzeb mieszkaniowych. W. Ż., pomimo wydania postanowienia w przedmiocie nakazania opuszczenia lokalu, nigdy nie wystąpił o jego wykonanie. Niemniej dalsze wspólne zamieszkiwanie jest niemożliwe z powodu konfliktów związanych z małą powierzchnią lokalu.

Podstawę prawną żądania pozwu może również, w ocenie strony powodowej, stanowić przepis art. 189 k.p.c. w zw. z art. 23 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) oraz uchwałą nr XVIII/507/12 Rady Miasta S. z dnia 23 kwietnia 2012 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali oraz pomieszczeń tymczasowych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy M. S., gdyż spełnia on warunki wskazane zarówno w przywołanym przepisie art. 23 ust. 2 oraz w § 8 przywołanej uchwały.

Pozwana – **Gmina M. S.** w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego wskazała, że w świetle przytoczonych orzeczeń Sądu Najwyższego wskazane jako podstawa prawna żądania pozwu przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2011 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego nie mogą stanowić podstawy do uwzględnienia powództwa. O uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego sąd może orzec tylko w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu. Przepis natomiast art. 24 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) adresowany jest nie do sądu, lecz do gminy realizującej obowiązki w zakresie gospodarowania zasobem mieszkaniowym.

Sąd ustalił – na podstawie niżej przedstawionych dowodów – następujący stan faktyczny:

I.

Pismem z dnia 9 listopada 2016 roku A. K. zwrócił się do Prezydenta Miasta S. o przyznanie mu prawa do lokalu socjalnego, wskazując, że postanowieniem z dnia 8 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie nakazał mu aby opuścił lokal mieszkalny położony w S. przy ulicy (...). R. 33/3, a on nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych w innym lokalu.

Pismem z dnia 30 listopada 2007 roku Gmina M. S. – Zarząd (...) w S. poinformował A. K., że realizacja złożonego przez niego wniosku o przyznanie lokalu socjalnego nastąpi według kolejności wynikającej z daty złożenia. Z uwagi na dużą liczbę wnioskodawców należy liczyć się z wieloletnim okresem oczekiwania.

Dowód:

- pismo z dnia 30.11.2007 r. - k. 23,
- pismo z dnia 09.11.2016 r. - k. 26 – 27.

Pismem z dnia 15 czerwca 2017 roku A. K. odwołał się od decyzji Gminy Miasto S. – Zarządu (...) w S. w przedmiocie niezakwalifikowania go do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Dowód:

- pismo z dnia 15.06.2017 r. - k. 33 - 34.

II.

W dniu 7 maja 2005 roku A. K., na skutek wypadku przy pracy (upadku z wysokości II – go piętra) doznał mnogich obrażeń ciała, licznych obustronnych złamań żeber, odmy opłucnowej przężnej lewostronnej, stłuczenia płuca prawego z krwiakiem w prawej jamie opłucnowej, złamania wielofragmentowego nasady dalszej kości promieniowej lewej, zwichnięcia paliczka II kciuka lewego, stłuczenia pnia mózgu.

Decyzją (...) ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. z dnia 6 lipca 2009 roku A. K. został zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń oznaczonych symbolem 10-N, 02-P. W decyzji wskazano, że przysługuje mu prawo do zamieszkania w oddzielnym pokoju.

Dowód:

- decyzja z dnia 06.07.2009 r. - k. 25,
- skrócony odpis historii choroby - k. 16 – 17,
- zeznania powoda w charakterze strony – e-protokół z dnia 24 stycznia 2019 roku - zn. czas. 00:02:47 – 00:13:05;

Decyzją (...) ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. z dnia 5 maja 2017 roku A. K. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń oznaczonych symbolem 10-N, 02-P. W decyzji wskazano, że jest niezdolny do pracy zarobkowej.

A. K. ma zdiagnozowany zespół uzależnienia od alkoholu, cukrzycę typu II. A. K. ma na obniżonym poziomie pojemność pamięci krótkotrwałej i długotrwałej oraz funkcje uwagi. Pamięć operacyjną i funkcje poznawcze ma na niskim poziomie.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego - k. 18,
- opinia psychologiczna - k. 22,
- decyzja z dnia 05.05.2017 r. - k. 20.
- zeznania powoda w charakterze strony – e-protokół z dnia 24 stycznia 2019 roku - zn. czas. 00:02:47 – 00:13:05.

Od czerwca 2013 roku A. K. jest pacjentem Ośrodka (...) w S.. Bierze udział w zajęciach Klubu (...) – grupy psychoedukacyjnej dla pacjentów uzależnionych od alkoholu.

Dowód:

- zaświadczenie – k. 29 - 32,

- zaświadczenia - k. 65 – 66,
- opinia psychologiczna - k. 22.
- zeznania powoda w charakterze strony – e-protokół z dnia 24 stycznia 2019 roku - zn. czas. 00:02:47 – 00:13:05.

A. K. utrzymuje się z renty socjalnej w kwocie około 600 złotych. Z uwagi na stan zdrowia będący skutkiem wypadku z 2005 roku nie może podjąć pracy zarobkowej.

Decyzją z dnia 2 czerwca 2017 roku Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w S. przyznał A. K. zasiłek stały dla osoby samotnie gospodarującej od dnia 1 maja 2017 roku do dnia 31 maja 2019 roku w kwocie 640 złotych miesięcznie.

Dowód:

- decyzja z dnia 02.06.2017 r. - k. 21.
- zeznania powoda w charakterze strony – e-protokół z dnia 24 stycznia 2019 roku - zn. czas. 00:02:47 – 00:13:05.

III.

W dniu 8 października 2005 roku rodził się syn A. D..

Syn A. D. został umieszczony w rodzinie zastępczej. A. K. nie jest pozbawiony władzy rodzicielskiej nad synem i jest uprawniony do kontaktowania się z synem D. w sposób wskazany w postanowieniu Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wydanego w dniu 17 lipca 2013 roku w sprawie VIII RNms (...). Zgodnie z treścią tego orzeczenia styczność A. K. z synem miała być realizowana wyłącznie przez W. Ż..

Dowód:

- postanowienie SR Szczecin – P. i Zachód w S. z dnia 17.07.2013 r. w sprawie VIII RNms (...) - k. 24.
- zeznania powoda w charakterze strony – e-protokół z dnia 24 stycznia 2019 roku - zn. czas. 00:02:47 – 00:13:05.

IV.

A. K. zamieszkuje w lokalu przy ul. (...). Lokal ten ma około 24 m² i składa się z jednego pokoju, kuchni i łazienki. Własnościowe spółdzielcze prawo do tego lokalu przysługuje W. Ż..

A. K. płaci W. Ż. kwotę 300 złotych miesięcznie na poczet opłat za mieszkanie.

Wspólne mieszkanie w lokalu rodzi konflikty. W. Ż. nie życzy sobie aby A. K. zamieszkiwał w tym lokalu.

Dowód:

- zeznania świadka W. Ż. – e-protokół z dnia 13 grudnia 2018 roku – zn. czas. 00:17:20 – 00:38:00;
- zeznanie powoda - k. 70 – 71.

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie II Ns 865/15 oddalił wniosek Prokuratora Rejonowego S. – N. w S. o zobowiązanie A. K., jako sprawcy przemocy domowej w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, aby opuścił lokal mieszkalny nr (...) położony w S. przy ulicy (...).

Postanowieniem z dnia 8 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie II Ca 191/16 zmienił ww. postanowienie w ten sposób, że zobowiązał A. K., jako sprawcę przemocy domowej w rozumieniu ustawy z dnia 29

lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, aby opuścił lokal mieszkalny nr (...) położony w S. przy ulicy (...).

Dowód:

- postanowienie SR Szczecin – Centrum w S. z dnia 25.11.2015 r. wraz z uzasadnieniem k. 54, 57 – 60 w aktach SR Szczecin – Centrum w S. II Ns 865/15,
- postanowienie SO w Szczecinie z dnia 08.09.2016 r. wraz z uzasadnieniem k. 86, 89 – 96 w aktach SR Szczecin – Centrum w S. II Ns 865/15,
- zeznania świadka W. Ż. – e-protokół z dnia 13 grudnia 2018 roku – zn. czas. 00:17:20 – 00:38:00.
- zeznania powoda w charakterze strony – e-protokół z dnia 24 stycznia 2019 roku - zn. czas. 00:02:47 – 00:13:05.

W. Ż., któremu przysługuje własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu położonego w S. przy ul. (...). R. 33/3 nie wystąpił o wykonanie postanowienia w przedmiocie zobowiązania A. K. do opuszczenia tego lokalu.

Dowód:

- postanowienie SO w Szczecinie z dnia 08.09.2016 r. wraz z uzasadnieniem k. 86, 89 – 96 w aktach SR Szczecin – Centrum w S. II Ns 865/15,
- zeznania świadka W. Ż. – e-protokół z dnia 13 grudnia 2018 roku – zn. czas. 00:17:20 – 00:38:00.
- zeznania powoda w charakterze strony – e-protokół z dnia 24 stycznia 2019 roku - zn. czas. 00:02:47 – 00:13:05.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Jako podstawę prawną żądania należy wskazać przepis art. 189 k.p.c., który stanowi, że powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Przepis art. 189 k.p.c., zamieszczony w Kodeksie postępowania cywilnego, ma charakter materialnoprawny, stanowi bowiem podstawę dochodzenia roszczeń. Formuła art. 189 k.p.c. - ustalenie prawa, bądź stosunku prawnego - jest tak szeroka, że obejmuje wszelkie prawa i stosunki prawne w zakresie prawa cywilnego, z wyjątkiem tych, w przypadku których ustawodawca przewidział wyraźne wyłączenie, bądź przewidział wyraźnie szczególny tryb takiego ustalenia. Powództwo o ustalenie stosunku prawnego lub prawa może być uwzględnione wtedy, gdy spełnione są łącznie dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje.

Pierwsza ze wskazanych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o kwestii zasadności powództwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., II PK 167/09). Wskazać należy, że pierwsza z wymienionych przesłanek, określana jako przesłanka skuteczności, decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powodów, czyli ustalania istnienia przesłanki zasadności powództwa. Interes prawny istnieje wówczas, gdy zachodzi stan niepewności co do istnienia stosunku prawnego lub prawa, a wynik postępowania doprowadzi do usunięcia niejasności i wątpliwości w tym zakresie i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości.

O braku interesu prawnego w ustaleniu można mówić wówczas, gdy powód nie ma jakiegokolwiek potrzeby ustalenia prawa lub stosunku prawnego lub gdy może osiągnąć w pełni ochronę swych praw w inny sposób. Interes prawny

w uzyskaniu określonego rozstrzygnięcia musi być rozumiany jako stan zgodny z uprawnieniami danej strony, a w obrębie jej prawa musi znajdować się możliwość zgłoszenia roszczenia ze wskazaniem danego prawa podmiotowego, na jakie się powołuje.

Powód nie może uzyskać postulowanego w pozwie uprawnienia. Powód nie jest objęty żadnym orzeczeniem, ani postępowaniem eksmisyjnym. Wobec powyższego nie uzyskał orzeczenia o prawie do lokalu socjalnego lub orzeczenia negatywnego. Tylko w takim postępowaniu powód może uzyskać to uprawnienie, jako element sposobu opróżnienia danego lokalu. Postępowaniem tego rodzaju nie jest postępowanie dotyczące nakazania opuszczenia lokalu przez sprawcę przemocy domowej. W takim postępowaniu nie bada się przesłanek do lokalu socjalnego przez osobę objętą orzeczeniem i nie przyznaje się takiego lokalu.

Z dniem 1 stycznia 2005 r. odstąpiono od bezwzględnego nakazu orzekania przez sąd o uprawnieniu do lokalu socjalnego dla osób, o których mowa w art. 14 ust. 4. Według art. 14 ust. 7 u.o.p.l. przepisu ust. 4 nie stosuje się do osób, które utraciły tytuł prawny do lokalu nie wchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego, z wyjątkiem osób, które były uprawnione do używania lokalu na podstawie stosunku prawnego nawiązanego ze spółdzielnią mieszkaniową, albo z towarzystwem budownictwa społecznego. Zmiana wprowadzona do art. 14, poprzez dodanie ustępu 7 eliminuje z kręgu osób wskazanych w art. 14 ust. 4 u.o.l. tych lokatorów, którzy zajmują lokale nie wchodzące w skład publicznego zasobu mieszkaniowego, z wyjątkiem tych, którzy zajmują lokale na podstawie stosunku prawnego nawiązanego ze spółdzielnią mieszkaniową, czy TBS. Osoby, które używają lokalu należącego do podmiotów prywatnych, będących stroną stosunku prawnego z lokatorem mimo że należą do jednej ze wspomnianych kategorii osób art. 14 ust. 4 u.o.l. nie mają obligatoryjnego prawa do lokalu socjalnego.

Unormowania wynikające z ogółu przepisów prawa lokatorskiego nie dają obecnie podstawy do przyjęcia, że poza postępowaniem eksmisyjnym możliwe jest ustalenie takiego prawa do lokalu socjalnego na rzecz osoby zainteresowanej. Art. 24 ustawy o ochronie praw lokatorów nie ma tu takiego zastosowania, jakie przypisuje mu powód. Stanowi on, że prawo do lokalu socjalnego nie przysługuje osobie, która samowolnie zajmuje lokal i wobec której sąd nakazał opróżnienie lokalu, chyba że przyznanie lokalu socjalnego byłoby w świetle zasad współżycia społecznego szczególnie usprawiedliwione. Adresatem tej normy jest dysponent publicznym zasobem mieszkaniowym, czyli jednostka samorządowa. Nie jest to osobna, pozaeksmisyjna przesłanka przyznania prawa do lokalu socjalnego. Gdyby normie tej przyznać tego rodzaju charakter, wówczas fakt eksmisji nie miałby znaczenia dla ustanowienia takiego prawa, bowiem wszyscy zainteresowani lokalem socjalnym mieliby otwartą drogę sądową do ustanowienia, czy „zarezerwowania” na przyszłość dla siebie, czy innej osoby takiego prawa. Godziłoby to w samo pojęcie lokalu socjalnego, która to kategoria lokali jest zabezpieczeniem przed bezdomnością właśnie na wypadek eksmisji.

Także względy ogólne i zasady współżycia społecznego nie stoją po stronie roszczenia powoda – gdyby rozstrzygnięcie oprzeć jedynie o art. 5 k.c.

Zgodnie z art. 14 Ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2001 roku, nr 168 poz. 1383 ze zm.) Sąd w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu (ust. 1). Sąd badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego orzeka o uprawnieniu osób, którym nakazano opróżnienie lokalu, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną (ust. 3). Stosownie do treści ust. 4 tegoż przepisu Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec kobiet w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego oraz osoby sprawującej nad taką osobą opiekę i wspólnie z nimi zamieszkałą, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osób posiadających status bezrobotnego oraz osób spełniających przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Kwestia lokalu socjalnego musi być rozpatrywana także w kontekście sytuacji socjalnej i uwarunkowań humanitarnych jakie ujawnią się w przypadku skutecznej eksmisji na podstawie wydawanego wyroku. Dostarczanie osobom eksmitowanym lokali socjalnych należy do zadań własnych samorządu terytorialnego i jest to instrument przewidziany w celu przeciwdziałania zjawisku bezdomności. Obowiązek gminy w tym zakresie ma charakter publicznoprawny. Prawomocny wyrok sądowy w sprawie o eksmisję, zastrzegający prawo do lokalu socjalnego, konkretyzuje jedynie ten obowiązek wobec oznaczonej w wyroku osoby (wyrok SN z dnia 13 maja 2015 roku).

Powód jest objęty orzeczeniem nakazującym mu opuszczenie lokalu zajmowanego dotychczas z powodu przejawianych zachowań i aktów przemocy. Art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy stanowi, że przepisów art. 14 i 16 nie stosuje się, gdy powodem opróżnienia lokalu jest stosowanie przemocy w rodzinie lub wykraczanie w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, albo niewłaściwe zachowanie czyniące uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku albo gdy zajęcie lokalu nastąpiło bez tytułu prawnego. Skoro powód przejawiał takie zachowania przyznanie mu lokalu socjalnego nie prowadziłoby do realizacji zasad współżycia społecznego, ale przeciwnie – godziłoby w nie. Jego zachowanie musiałoby być nieskazitelne, aby w ogóle rozważyć przyznanie mu lokalu socjalnego poza wskazanym trybem i tylko z powołaniem się na art. 5 k.c.

Sąd przeanalizował także argument dotyczący zachowania i realizacji kontaktów z synem przez powoda, co według niego, warunkuje i nakazuje uzyskanie prawa do takiego lokalu. Nie jest to jednak kwestia powiązana i rzutująca na wskazany mechanizm uzyskiwania uprawnienia do lokalu socjalnego. Kontakty z synem mogą być efektywnie i z pożytkiem dla dziecka realizowane w inny sposób. Odzyskanie pełnej władzy rodzicielskiej powinno być ukoronowaniem zmiany postawy powoda i starań o pozyskanie lokalu komunalnego na zasadach ogólnych, a nie przesłanką do uzyskania lokalu poza tymi zasadami i ogólnie obowiązującym trybem. Sumując powyższe należy stwierdzić, że ustalenie prawa, jakiego domaga się powód nie jest w opisywanym przypadku zasadne i prawnie możliwe.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zostało dokonane na podstawie art. 102 k.p.c., który upoważnia Sąd do odstąpienia od orzekania według zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Sytuacja materialna powoda nakazuje uznanie, że obarczenie go kosztami procesu należnymi pozwanej byłoby niezasadne. Koszty pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu zostaną zaspokojone przez Skarb Państwa - o czym orzeczono w pkt III-cim wyroku.

Wobec powyższego orzeczono jak w formule sentencji przedmiotowego wyroku.

SSR Grzegorz Szacoń

Sygn. akt III C 1318/17

ZARZĄDZENIE

1. odnotować terminowe sporządzenie uzasadnienia – korekta terminu przedstawienia sędziemu akt do uzasadnienia z okładki akt oznaczonego na dzień 4 marca 2019 r., na 6 marca 2019 r., bowiem do wydziału wnioszek o uzasadnienie wpłynął 5 marca 2019 roku;
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda z urzędu;
3. stwierdzić błąd w zapisie daty protokołu rozprawy z dnia 24 stycznia 2019 roku – wydrukowana błędnie data to 25 stycznia 2019 r.;
4. zarządzenie do wykonania w terminie 7 dni;
5. akta do postępowania międzyinstancyjnego Przewodniczącej Wydziału lub ze zwrotką po doręczeniu za 30 dni.

S., dnia 20 marca 2019 roku

SSR Grzegorz Szacoń

Sędzia - sprawozdawca